

בתי המשפט

א 014726/05		בית משפט השלום תל אביב-יפו	
09/10/2007			
9.10.07		כב' השופטת חנה ינון	בפני:

1. אדלמן יובל

2. גוטהלץ רמי

התובעים

עו"ד דניאל מור

ע"י ב"כ

נגד

חברת רייטינג בע"מ

הנתבעת

עו"ד יצחק ינקו

ע"י ב"כ

מיני-רציו:

* נזיקין – עוולות – לשון הרע

התובעים הופיעו במועדון בתל אביב בקטעי בידור כאשר מחופשים הם לדמויות שונות, לרבות לנשים ול"מלכות דראג". במגזין הנתבעת פורסמה כתבה אשר כותרתה "צ'אנס לטראנס", וכותרתה המשנית הינה "כך הפכו הטרונסקסואליות לתופעה חברתית סוחפת, ובאופן מפתיע, גם לפנטזיה מינית לגיטימית של גברברי ישראל". בכתבה פורסמו שתי תמונות של אדלמן ותמונה נוספת משותפת לו ולגוטהלץ, אשר צולמה, לטענתם, במסגרת אירועי מצעד הגאווה בהם נטלו בעבר חלק. לטענת התובעים, פרסום תמונתם במסגרת כתבה על "תופעת הקוקסינליות", מבלי שיש להם קשר למגזר זה, ומבלי לציין במפורש או במרומז כי אין לתמונתם קשר לתוכן הכתבה, מהווה לשון הרע. לטענתם, הפרסום ביזה והשפיל אותם והציגם כקוקסינלים המוכרים את גופם.

בימ"ש השלום דחה את התביעה בקובעו:

כבוא ביהמ"ש לקבוע באם בפרסום קיימת לשון הרע הבאה לבזות, להשפיל או לבייש את התובעים, הרי שיפרש הדברים אשר הובאו בפניו על פי מובנם האובייקטיבי בעיני הקורא הסביר. דהיינו, ההלכה היא שאין חשיבות לשאלה מה היתה כוונתו של המפרסם מחד, ואין חשיבות לשאלה כיצד הבין את הדברים בפועל מי שקרא את הדברים, מאידך. המבחן הקובע הוא מהי, לדעת השופט היושב בדין, המשמעות שקורא סביר היה מייחס למילים.

התובעים טוענים כי לא נתנו הסכמתם לפרסום תמונתם במגזין. בעניין זה נקבע, כי צילום עיתונאי ברשות הרבים, במיוחד בהקשר אמנותי-אנתרופולוגי הוא צילום ופרסום מותר, בכפוף לכל סייג ע"פ כל דין.

תמונת התובעים צולמה במסגרת אירוע פומבי, ואין חולק כי האחרונים נהגו להופיע בתחפושות מסוג שכזה כעניין שבשגרה ומכאן, כי אין בתמונתם בכדי להשפילם או לבזותם.

לעניין זיהוי התובעים בתמונות, הלכה היא, כי משמתפרסמת תמונתו של אדם בעיתון ללא זיהויו בשמו, אין צורך לבדוק אם זוהה או לא זוהה ע"י מי מקוראי העיתון על מנת שתקום עילת תביעה בגין פגיעה בפרטיות. הנחת היסוד היא כי העיתון נקרא ע"י אנשים רבים, ובהם גם כאלה המכירים את מושא התמונה. אולם כאשר יש ספק באפשרות הזיהוי יש לדרוש מהמצולם להוכיח כי אכן ניתן לזהותו בתמונה, ולצורך זה עליו להביא ראיות לשכנוע ביהמ"ש.

פסק דין

1. זוהי תובענה על סך של 150,000 ₪ שעניינה דרישה לפיצוי בגין טענה להוצאת לשון הרע.

רקע עובדתי

2. התובע מס' 1 הינו מפיק אירועים במקצועו.

(להלן: "אדלמן").

3. התובע מס' 2 הינו מנהל משמרת במוקד שירות לקוחות בחברת אשראי.

(להלן: "גוטהלץ").

4. בעת הרלוונטית לתביעה, הופיעו התובעים במועדון "דיוה" בתל אביב בקטעי בידור כאשר מחופשים הם לדמויות שונות, לרבות לנשים ול"מלכות דראג".

(להלן: "המועדון").

5. הנתבעת הינה מגזין שבועי העוסק בתחום הבידור והפנאי בהוצאת העיתון "מעריב".

6. ביום 7.4.04 פורסמה בגיליון 251 במגזין הנתבעת כתבה אשר כותרתה "צ'אנס לטראנס", וכותרתה המשנית הינה " כך הפכו הטראנסקסואליות לתופעה חברתית סוחפת, ובאופן מפתיע, גם לפנטזיה מינית לגיטימית של גברברי ישראל".

(להלן: "הכתבה", ראה: נספח א' לת/1).

7. בכתבה פורסמו שתי תמונות של אדלמן ותמונה נוספת משותפת לו ולגוטהלץ, אשר צולמה, לטענתם, במסגרת אירועי מצעד הגאווה בהם נטלו בעבר חלק.

8. בהתאם לבקשת הצדדים בדיון ההוכחות מיום 13.2.07, הופרד הדיון בין שאלת החבות לשאלת הנזק, ולפיכך הדיון שבפני התקיים רק באשר לשאלת החבות בתיק דנא.

דיון

9. לטענת התובעים בתצהיריהם ת/1 ו- ת/2, פרסום תמונתם במסגרת כתבה על "תופעת הקוקסינליות", מבלי שיש להם קשר למגזר זה, ומבלי לציין במפורש או במרומז כי אין לתמונתם קשר לתוכן הכתבה, מהווה לשון הרע, כמשמעותה בחוק איסור לשון הרע, התשכ"ח – 1965.

(להלן: "החוק").

10. אדלמן גורס בתצהירו ת/1 כי אלו החלקים מן הכתבה הפוגעים בשמו הטוב:

"... הן רק ציון דרך נוסף בכניסתן הדרמטית של הטרנסיות (כינוי מקוצר לטרנסקסואליות) למאגר הפנטזיות המיניות של גברברי ישראל בשנים האחרונות".

" אלה הקוקסינליות החדשות, של שנות האלפיים".

"... ללירון חן (השם האמיתי, כמו כל השמות בכתבה, שמור במערכת) בת 28, שעברה ניתוח לשינוי מין לפני מספר שנים, דווקא יש מושג."

" הם שוכבים גם עם בנות שלא חתכו? "

"יש כאלה שהקטע שלהם זה דווקא קוקסינליות לא מנותחות".

"... חלקן נשים עם בולבול לשעבר, או לא לשעבר..."

"חזה מדהים, איבר פעיל".

" מקום מפגש נוסף, על רקע מיני, של קוקסינליות וגברים הוא האינטרנט כמובן.. "

(ראה : נספח א' לת/1).

11. כן הדגיש כי תמונתו המשותפת עם גוטה'לץ מופיעה בסמוך למילים הבאות : " בשולי התופעה אפשר למצוא גם כאלה שמציעות את גופן תמורת תשלום. הודעות כמו "קוקסינל נותן שירותי מין. זין גדול עומד ופעיל, חזה מדהים וגוף חטוב וחלק..."

(ראה : עמוד 30 לנספח א' לת/1).

12. לטענתם, הפרסום ביזה והשפיל אותם והציגם כקוקסינלים המוכרים את גופם.
13. עוד טוענים הם כי זוהו על ידי רבים, בעיקר על ידי בלייני המועדון, וזאת מאחר שכל אחד מהם נוהג להופיע כדמות נשית קבועה. לדבריהם, הופנו לעברם במקום עבודתם ובמקומות אחרים הערות מביכות ועוקצניות בעקבות הפרסום. כמו כן, ננעצים בהם מבטים והם חשים עצמם מושפלים.
14. אדלמן טוען כי בחודש ספטמבר 2004 נאלץ לעזוב את המועדון מאחר שנהגו לשוחח עליו מאחורי גבו בעקבות הכתבה, ואי לכך נפגע משלח ידו.
15. כן העידה מטעם התובעים, ידידתם אשר עובדת עימם במועדון, **הגברת הילה כהן** בתצהירה **ת/3**, כי כאשר קראה את הכתבה הזדעזעה לגלות כי התובעים תוארו כקוקסינלים וכמי שאמורים לבצע ניתוח לשינוי מין.
16. לעדותה, שמעה היא מעובדים נוספים דברי לעג ויחס של זלזול כלפי התובעים בעקבות תוכן הכתבה.
17. כן העיד מטעם התובעים, **מר ליאור אדלמן**, אחיו של התובע מס' 1, בתצהירו **ת/4**, כי חבריו לעבודה, אשר מכירים את התובעים, לועגים להם ומכנים אותם כ"זונות ממין זכר". לטענתו, כאשר ראו הוא וחבריו את הכתבה, זיהו מיד את התובעים.
18. מנגד, העיד מטעם הנתבעת, העיתונאי **מר יוסי אליאס**, מחבר הכתבה, בתצהירו **נ/1**, כי הקורא הסביר, כאשר קורא הוא את הכתבה, אינו מקשר בין תמונת התובעים לבין תוכן הכתבה.

19. הנתבעת טוענת בראש ובראשונה כי לא ניתן לזהות את התובעים בתמונות שהתפרסמו, שכן המצולמים מחופשים שם לנשים ומאופרים בכבדות ולכן אין הם יכולים לטעון לקיומה של לשון הרע.
20. לטענתה, תמונת התובעים צולמה במסגרת אירוע אשר נערך ברשות הרבים. אין על כך איסור ולא נדרשת כלל הסכמת התובעים לפרסום, ואם נדרשת הסכמה אזי ניתנה הסכמה מכללא, שכן התובעים היו מודעים היטב לצילום ולא התנגדו לכך.
21. כן טוענת היא כי הכתבה מורכבת מראיונות עם גורמים שונים וכל הנאמר הינו בגדר ציטוט גרידא של המרואיינים השונים, ואין רמז לכך בכתבה כי לתובעים יש איזשהו קשר לתופעת הקוקסינליות או לזנות, ומכאן כי הפרסום אינו מהווה לשון הרע כמשמעו בחוק.
22. לענין הקביעה מהי לשון הרע נקבע בסעיף 1 לחוק כדלקמן:

1. לשון הרע מהי

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול -

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג

מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת,

בעסקו, במשלה ידו או במקצועו;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, מינו או נטייתו

המינית;

בסעיף זה, "אדם" - יחיד או תאגיד".

(להלן: "החוק").

23. על פי סעיף 2 לחוק, בכדי שיחול "פרסום" לפי דרישת החוק, די בכך שיהא פרסום אשר הגיע לידי אדם אחד זולת הנפגע. במקרה דנן, מדובר במגזין שהופץ באלפי עותקים וגם מעדותם של התובעים עולה, כי לפחות הם, הוריהם וחבריהם לעבודה ראו את המגזין, כך שברור כי קיים "פרסום" עפ"י דרישת החוק.

24. להלן לשון סעיף 2 לחוק:

2. פרסום מהו

a. פרסום, לענין לשון הרע - בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.

b. רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות:

(1) אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע;

(2) אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות להגיע לאדם זולת הנפגע.

25. סעיף 2(א) לחוק קובע כי פרסום יכול להיעשות "בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר". מכאן, כי גם תמונה בעיתון מהווה פרסום כהגדרתו בחוק.

26. בבוא בית המשפט לקבוע באם בפרסום נשוא הדיון קיימת לשון הרע הבאה לבזות, להשפיל או לבייש את התובעים, הרי שיפרש הדברים אשר הובאו בפניו על פי מובנם האובייקטיבי בעיני הקורא הסביר.

27. בשקלי ראיות הצדדים והוראות החוק דנן, הרי שלמסקנתני, דין התביעה באשר לשאלת האחריות – להידחות.

28. לעניין הפרשנות המסורה לבית המשפט בכל הנוגע לפירוש ביטוי או אמירה אם עולים הם כדי לשון הרע כמשמעה בסעיף 1 לחוק דנן נקבע בע"א 740/86 תומרקין נ' העצני, פ"ד מ"ג (2) עמ' 334, בעמ' 337 - 338, כדלקמן:

"ההלכה היא שאין חשיבות לשאלה מה היתה כוונתו של המפרסם מחד, ואין חשיבות לשאלה כיצד הבין את הדברים בפועל מי שקרא את הדברים, מאידך. המבחן הקובע הוא מהי, לדעת השופט היושב בדן, המשמעות שקורא סביר היה מייחס למילים..."

לעניין זה ראה גם ע"א 723/74 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' חברת החשמל, פ"ד לא (2) עמ' 281, בעמ' 293, שם נאמר כדלקמן:

"המבחן בדבר קיום לשון הרע לפי סעיף 1 איננו מתמצה בתחושת העלבון הסובייקטיבית של הפרט, עליו נסב הדיבור או הכתב המייחס לו דברים פוגעים, אלא יסודו אובייקטיבי, היינו מה השפעתם או זיקתם של דברי לשון הרע להערכה לה זוכה הפרט התובע בעיני הבריות... איסור לשון הרע בא לעגן בחוק החרות את זכותו של כל אדם, כי הערכתו בעיני אחרים לא תיפגם ולא תיפגע על ידי הודעות כוזבות בגנותו..."

ובעמ' 300 לפסק דין זה נאמר:

"עת באים לבחון מה משמעותם של דברים בעיני הקורא הסביר והרגיל, אין בדרך כלל חשיבות לכך מה היתה כוונתו של המפרסם, היינו בכפיפות לאמור בסעיף 16 (ב) (3) לחוק, הרי שאלה זו בלתי רלוונטית לחלוטין. כן אין להביא

ראיות בקשר לשאלה מה המשמעות שאותה ייחס קורא רגיל או סוג קוראים זה או אחר לפרסום ואין צורך בשמיעת עדויות ביחס לשאלה כיצד הובנו דברי הפרסום, אלא שבת המשפט הוא שישקול את הדבר...

בע"א 466/86 שאהה נ' דרדריאן, פ"ד ל"ט (4), עמ' 734, נקבע כדלקמן:

"המבחן שבאמצעותו יקבע הדין אם אכן דברים מסויימים שפרסם פלוני עלולים להוות לשון הרע כלפי אדם אלמוני, אינו מבחן סובייקטיבי, המבחן הוא אובייקטיבי במהותו, לאמור: לא קובע, מה חושב הנתבע המרגיש עצמו נפגע, אלא הקובע הוא כיצד עלולה החברה לקבל את הדבר שבאותו פרסום..."

כן ראה ספרו של אורי שנהר, דיני לשון הרע, נבו הוצאה לאור בע"מ, תשנ"ז - 1997, בעמ' 110, לאמור:

"כאמור, לפרסום הפוגע יינתן המובן שייחוס לו על ידי "האדם הסביר". עקרון זה מעורר את השאלה, האם "האדם הסביר" הוא האדם הממוצע מתוך כלל הציבור, או שמא יש מקרים שבהם "האדם הסביר" ישקף ציבור מצומצם יותר. הכלל שנפסק לעניין פרשנות הפרסום הוא, שהפרסום יפורש על פי המשמעות המקובלת בציבור כולו ועל פי הבנתו של "האדם ברחוב" או "האדם הרגיל", ש"איננו המשכיל ביותר או האיש הירוד ביותר מבחינת התפתחותו".

ההדגשות אינן במקור – ח.י.).

29. באשר לטענת התובעים כי לא נתנו הסכמתם לפרסום תמונתם במגזין, נקבע בע"א 3085/04 (חי') טבע הדברים החב' לחקר האדם והסובב בע"מ נ' אנג'לה חמאנה, תק- מח 2006 (2), 3219, כי "צילום עיתונאי ברשות הרבים, במיוחד בהקשר אמנותי - אנתרופולוגי הוא צילום ופרסום מותר, בכפוף לכל סייג על פי כל דין".

30. כן נקבע בת.א. (י-ם) 11049/90 דני רופ נ' "און" הנדסה מיזוג אוויר (1973) בע"מ ואח', פ"מ תשנ"ד (4) 514, 500, כדלקמן:

"..... תמונתו של האדם, המשקפת את דמותו ותדמיתו, היא מקנייניו הפרטיים של האדם ושייכת לצינעת פרטיותו. מותר לעשות שימוש בה, רק אם הדבר משרת אינטרס ציבורי מיוחד הגובר על אינטרס הפרטיות. ואכן, אין מקריות בכך שהמחוקק בחר להגביל את האיסור על השימוש בתמונה למטרה מסחרית דווקא, שכן השאיר אפשרות פתוחה להשתמש בתמונת אדם למטרות לגיטימיות אחרות הקשורות בחופש ביטוי ומתן מידע לציבור. זאת בהנחה שהתמונה לא הושגה בדרך של צילום האדם בהיותו ברשות היחיד ושאין בפרסומה כדי לבזותו ולהשפילו. בדרך זו מצא המחוקק לאזן בין אינטרס ההגנה על פרטיות היחיד לבין אינטרס הציבור בחופש הביטוי וזרימת המידע החופשי".

(ההדגשות אינן במקור – ח.י.).

31. תמונת התובעים צולמה במסגרת אירוע פומבי, ואין חולק כי האחרונים נהגו להופיע בתחפושות מסוג שכזה כעניין שבשגרה ומכאן כי אין בתמונתם בכדי להשפילם או לבזותם.

32. לעניין זיהוי התובעים בתמונות, הלכה היא, כי משמתפרסמת תמונתו של אדם בעיתון ללא זיהויו בשמו, אין צורך לבדוק אם זוהה או לא זוהה על ידי מי מקוראי העיתון על מנת שתקום עילת תביעה בגין פגיעה בפרטיות. הנחת היסוד היא כי העיתון נקרא על ידי אנשים רבים, ובהם גם כאלה המכירים את מושא התמונה.
33. אולם כאשר יש ספק באפשרות הזיהוי יש לדרוש מהמצולם להוכיח כי אכן ניתן לזהותו בתמונה, ולצורך זה עליו להביא ראיות לשכנועו של בית המשפט.
34. בתמונה המופיעה בעמוד 30 למגזין, נראים פניו של אדלמן בבהירות. עם זאת, ציינה הנתבעת בסמוך לתמונה זו, כי "למצולמות אין קשר לכתבה".
35. בחקירתו הנגדית העיד לעניין זה מטעם הנתבעת מר יוסי אליאס, כדקלמן:

" ש. למה הביטוי "למצולמים אין קשר לכתבה" לא מופיע בתמונה שבכתבה שלנו?
 ת. כי בתמונה שבעמ' 30 איפה שכתוב שאין למצולמות קשר לכתבה – הפנים פה מאוד ברורות ולמען הסר ספק לא רצינו לקחת צ'אנס.
 ש. ולגבי התמונה בעמוד 32, נשוא התביעה, הפנים אינן גלויות?
 ת. הפנים אינן גלויות אלא מחופשות. רואים את התחפושת מההתחלה ועד הסוף.
 ש. מאיפה אתה יודע שזאת תחפושת?
 ת. כי כך זה נראה. זו תחפושת. הפנים פה מחופשות. אין לי מושג מי האנשים שם.
 ש. בקיצור, אתה טוען שאין קשר בין המלל לבין התמונות בכתבה?
 ?

ת. לא כך אמרתי. אני אומר שהתמונה לא באה להציג מי נושא הכתבה הזאת. אין לי מושג מי הדמויות.

ש. למה רייטינג לא כתבו "אין קשר למצולמים..."?

ת. כי האנשים שם מחופשים ולא אני ולא אתה יודעים מי מהמחופשים.

ש. אתה לא חושב שיש כאן הפרת זכויות שהנתבעת הפרה, לגבי התמונות שהן תמונות ארכיון? אין לכם זהירות מוגברת כעיתון? למה תמונתך אינה בעיתון?

ת. אני לא חלק מהכתבה. אני חושב שגם אם אני הייתי עם אותם בגדים וכולי מחופש, גם אני הייתי נראה כך. אי אפשר היה לזהות אותי. לגבי הסכמה מוקדמת, זו תמונה שצולמה במצעד גאוה כלשהוא, ואין ממי לבקש אישור כשאנשים מחופשים ולא מזוהים."

(ראה: פרטיכל בעמוד 13 שורות 11-32. ההדגשות אינן במקור – ח.ג.).

36. על כן, יש להעדיף את גרסת הנתבעת כי משציינה בתמונה בעמוד 30, בה מופיע אדלמן לבדו, כי אין לתמונתו כל קשר לתוכן הכתבה, כל הקורא את המשך הכתבה סבור כי לאדלמן אין כל קשר לתוכן הכתבה.

37. תימוכין לגרסה זו מצאתי אף בעדותו של אדלמן עצמו, כדלקמן:

" ש. אז הם התכוונו או לא התכוונו, רצו לפגוע באדלמן?
 ת. עצם הדבר שהוא לקח תמונה שלי כמלכת דראג בכתבה על טרנס סקסואליים שזה שני דברים שונים לחלוטין, אז זה פגע בי מקצועית ואישית. התמונה לא קשורה לכתבה."

(ראה: פרטיכל בעמוד 8 שורות 11-8).

38. אשר לתמונתם המשותפת של התובעים בעמוד 32 לכתבה, הרי שזו מביאה בפני הקורא שתי דמויות מחופשות, אשר ניתן לסבור כי הללו גברים בתחפושת נשים, או נשים מחופשות ומאופרות במסגרת אירוע כגון מצעד הגאווה, ברם, דווקא בהיות הדמויות מחופשות כדבעי ומאופרות באופן כבד, לא ניתן לדעת בסבירות מי הם המצולמים או המצולמות בתמונה.

39. מטעם זה, אין סבירות בכך שהקורא הסביר שאינו עומד על זהות הדמויות המחופשות יצעד צעד נוסף בהבנת הכתבה וימצא הקבלה בין "מלכות דראג" שמלאכתן בבידור גרידא לבין "קוקסינליות המוכרות את גופן".

40. ראוי אף להדגיש כי הכתבה, אשר אכן מאזכרת בעירבוביה "קוקסינליות", "טרנסקסואליות" ו"זונות ממין זכר", אינה מזכירה בתכנה, ולו במילה, את התובעים או מי מהם.

41. בשולי הדברים ייאמר כי טוב היתה עושה מערכת העיתון לו היתה מציינת אף ליד תמונת התובעים המחופשים כי למצולמים או לדמויות אין כל קשר לכתבה, שאז היה מוסר אף הספק הקל ביותר בדבר קישור הדמויות המחופשות לכתבה, וטרוניית התובעים דנא לא הייתה נולדת.

42. לענין זה נקבע בע"א 323/98 אריאל שרון נ' עוזי בנזימן ואח', תק-על 2002 (1), 158, בעמ' 166, כדלקמן:

"השאלה, אם קטעי כתבה שונים מהווים תיאור עובדתי או שיש בהם משום הבעת דעתו גרידא של הכותב, איננה פשוטה, והינה סוגיה עובדתית משפטית מעורבת" (ע"א 259/89 הוצאת מודיעין בע"מ נ' ספירו, פ"ד מו(55), 48(3). במישור העובדתי, "על בית

המשפט להסיק את מסקנתו על פי השכל הישר וכללי ההגיון, לאחר שיעיין בכתבה בשלמותה" (שם). המבחן העיקרי הוא מבחן "הרושם הכללי שיוצר מירקם הכתבה בעיני הקורא הסביר" או "האדם הרגיל".

(ההדגשות אינן במקור - ח.י.).

וכן נקבע בע"א 5653/98 אמיליו פלוס נ' דינה חלוץ, פ"ד נה(5) 865, בעמוד 899 כדלקמן:

"על העוסק בדיווח עיתונאי חלות חובות שלעיתים מתנגשות ביניהן. מחד גיסא, חייב העיתונאי לדווח לציבור הרחב ולהביא לידיעתו נתונים שונים שיש בהם כדי לחשוף פעולות לא כשרות של רשויות וגופים, ומאידך גיסא, חייב הוא להקפיד בשמירה על שמם הטוב של נשוא כתבותיו ולהיזהר זהירות כפולה ומכופלת מלהטיל כתם או דופי באובייקט המסוקר. בהתנגשות זו לעיתים חורגים העיתונאים מנקודת האיזון הרצויה ומעדיפים את חובת הדיווח על-פני חובת שמירת השם הטוב..."

43. לאור האמור לעיל, הנני דוחה התביעה.

44. התובעים ישאו בהוצאות הנתבעת, ביחד ולחוד, בסך של 4,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לב"כ הצדדים בדואר רשום.

ניתן היום: 9.10.07 בהעדר הצדדים.

חנה ינון 14726/05-54678313

חנה ינון, שופטת

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה